

„Múdre, temné a plné nádeje...“ – V. E. SCHWAB

MEG SHAFFER

Ljndeni

Hra na želania

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Meg shaffer

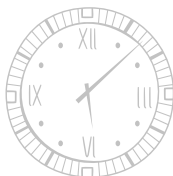
Hra na želania – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HRA *na* ŽELANIA

M E G S H A F F E R

HRA
na
ŽELANIA

Preložila Zdenka Buntová

Ljndeni

Meg Shaffer: The Wishing Game

Copyright © 2024 by 8th Circle LLC

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Translation © Zdenka Buntová, 2024

Translation of poems © Jana Bálíková, 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

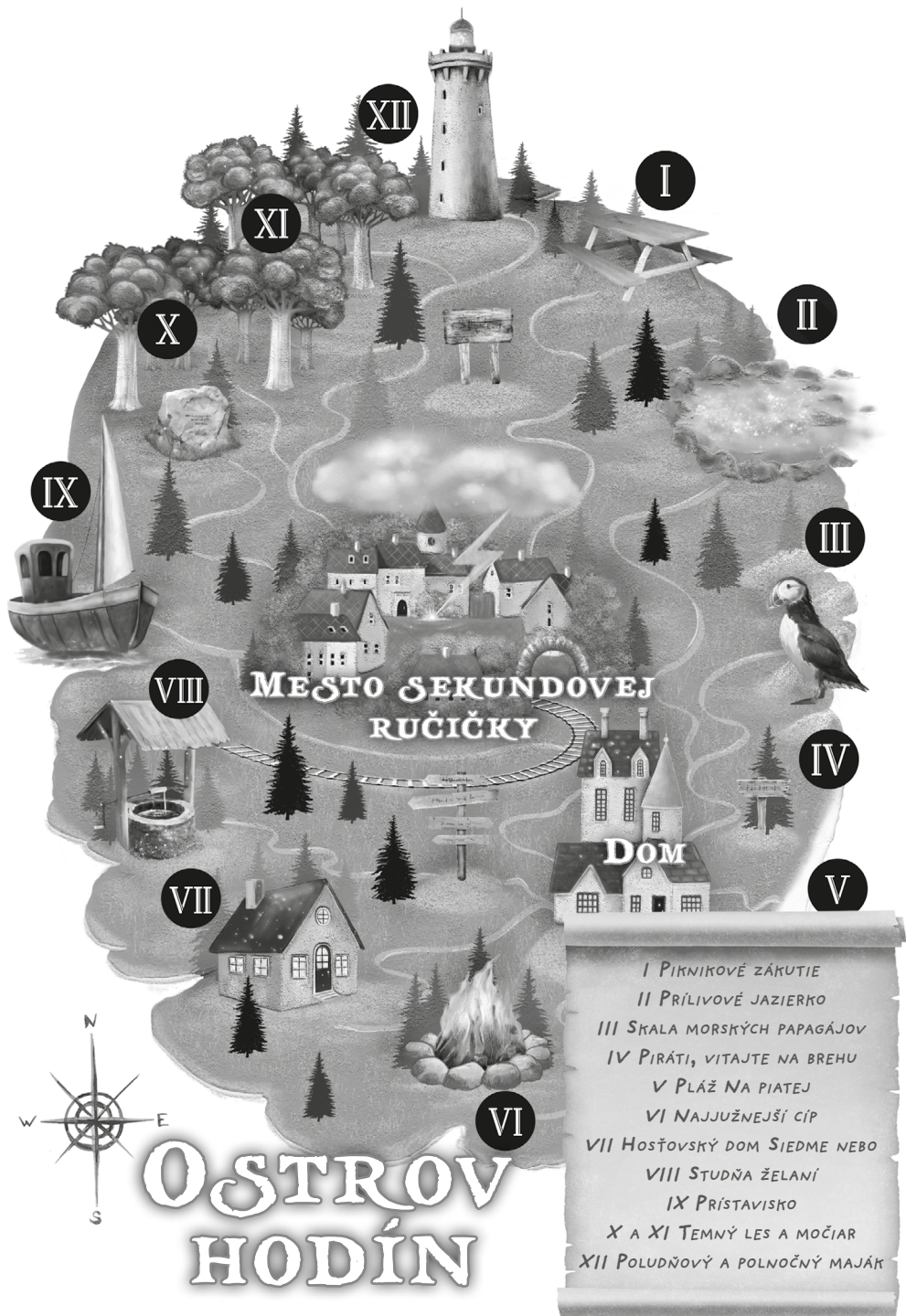
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4313-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4319-8 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4320-4 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4321-1 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Túto knihu venujem Charliemu
a nám všetkým, ktorí ešte len
hľadáme zlatú príležitosť.*

MESTO SEKUNDOVEJ
RUČIČKY

DOM

OSTROV
HODÍN

- I PÍKNIKOVÉ ZÁKUTIE
 II PRÍLIVOVÉ JAZIERKO
 III SKALA MORSÝCH PAPAGÁJOV
 IV PIRÁTI, VITAJTE NA BREHU
 V PLÁŽ NA PIATEJ
 VI NAJUŽNEJŠÍ CÍP
 VII HOŠTOVSKÝ DOM SIEDME NEBO
 VIII STUDŇA ŽELANÍ
 IX PRÍSTAVISKO
 X A XI TEMNÝ LES A MOČIAR
 XII POLUDŇOVÝ A POLNOČNÝ MAJÁK

PROLÓG

Máj

HUGO SA KAŽDÝ večer prechádzal po pláži Na piatej, ale dnes jeho nohy prvý raz za ostatných päť rokov vpísali do piesku SOS.

Starostlivo vytvaroval písmená a nakreslil ich dostatočne veľké, aby ich bolo vidieť aj z vesmíru. Niežeby na tom záležalo. Do úsvitu ich aj tak zmyje príliv.

Nápad pomenovať tú pláž Na piatej dostal Jack pred dvadsiatimi rokmi, keď objavil tento kúsok atlantického lesa. Deväťdesiat akrov hneď pri pobreží južného Mainu malo tvar takmer dokonalého kruhu. Jack Masterson, ktorý stvoril Ostrov hodín podľa vlastnej fantázie na papieri, ho teraz mohol vybudovať aj v skutočnosti. V obývačke mal hodiny, kde boli pri číslaciach obrázky miest na ostrove – na dvanástke maják, na päťke pláž, na sedmičke hosťovský dom, na osmičke studňa želaní, čo neskôr viedlo k takýmto rozhovorom...

Kam ideš?

Na piatu.

Kedy sa vrátiš?

Podľa majáka.

Miesta boli časy, časy boli miesta. Spočiatku sa to pletlo, neskôr to bolo celkom milé.

Hugovi to už nepripadalo mäťúce, no ani očarujúce. V takomto dome sa človek mohol zblázniť. Možno práve to sa stalo Jackovi. Alebo aj jemu? SOS! Zachráňme si zdravý rozum.

Kráčal bosky, piesok bol taký studený, až sa zdal mokrý. Aký je deň? Štrnásteho mája? Alebo pätnásteho? Nemohol si spomenúť, ale vedel, že čo nevidieť príde leto. Jeho piate leto na ostrove. Netrčí tam pridlho?

Hugo si pripomenul, že má tridsaťštyri rokov, čo znamenalo – ak správne počítal (čo bolo nepravdepodobné, keďže výtvarníci sa matematickými schopnosťami veľmi nevyznačujú), že na ostrove, kde sa hral na opatrovateľa dospelého muža, strávil takmer pätnásť percent svojho života.

Nemal by odísť? O odchode sníval roky, ale len tak, ako každý tínedžer občas sníva o úteku z domu. Teraz to však bolo iné. Teraz si už robil plány alebo aspoň plánoval, že si ich začne robiť. Lenže kam by išiel? Nazad do Londýna? V Londýne bola jeho mama, ale tá konečne začínala odznova – nový manžel, nové nevlastné dcéry, nové šťastie alebo niečo, čo sa na šťastie podobalo. Nechcel jej stať v ceste.

Takže kam? Do Amsterdamu? Nie, tam by sa mu nepodarilo nájsť poriadnu prácu. Do Ríma? To isté. A čo Manhattan? Brooklyn? Alebo možno Portland, ten bol len päť míľ od ostrova. Z Portlandu by mohol na Jacka dohliadať z tesnej, ale zdraviu prospešnej vzdialenosti...

Mohol by to urobiť? Dokázal by opustiť starého priateľa? Lenže kto by pri ňom zostal a pomáhal mu odlíšiť jednu hodinu od druhej, maják od hosťovského domčeka?

Kiežby starec začal znova písať! Kiežby vzal pero, ceruzku, písací stroj alebo hoc aj palicu a písal ňou do piesku... Hugo bol dokonca ochotný písať podľa jeho diktátu, keby ho Jack požiadal, aj mu to už ponúkol.

„Jack, prosím ťa v mene Charlesa Dickensa a Raya Bradburyho,“ povedal včera, „pre lásku Božiu, už konečne niečo napíš. Čokoľvek. Mrhať

talentom, ako je tvoj, je ako páliť hromady peňazí pred chudobincom. Je to kruté a smrdí to.“

Jack pred rokmi rovnaké slová vmietol do tváre jemu, keď svoj talent utápal v alkohole. Teraz vyzneli rovnako ostro a pravdivo ako vtedy. Milióny detí, dnešných aj bývalých, by plakali od radosti, keby Jack Master-son vydal novú knihu o Ostrove hodín, o tajomnom Maestrovi, ktorý žije ako pustovník v tienistom ústraní a plní želania odvážnym deťom. Vydavateľ pravidelne posielal Jackovi škatule s listami od fanúšikov, v ktorých ho tisícky detí prosili, aby opäť niečo napísal.

SOS! Zachráňte naše príbehy.

Lenže Jack už päť rokov nerobil nič, len sa motal po záhrade, občas si prečítal zopár strán z nejakej knihy, potom si zdriemol, pri večeri vypil priveľa vína, a keď sa malá hodinová ručička priblížila k deviatej hodine s obrázkom prístaviska, upadol do spánku, v ktorom ho spravidla prenasledovali zlé sny.

Niečo sa musí zmeniť. A to čím skôr. Dnes sa Jack pri večeri neprepracoval až na dno fľaše s vínom ako zvyčajne. Bol akýsi zamŕknutý, čo mohlo byť dobré znamenie, ale aj zlé. A netrúsil hádanky, dokonca ani svoju najobľúbenejšiu...

*Dvaja muži na ostrove kladú vode za vinu
svorne stratu manželky a takisto smrť dcérinu.*

*Ženatí nie sú vôbec a nik z nich nie je otec,
aké je tajomstvo tých žien a vody – povedz?*

Bolo by príliš trúfalé dúfať, že sa Jack konečne dostáva z depresie?

Hugo vykročil k línii prílivu, no len potiaľ, kde mu vlny špliechali po prsty na nohách, ďalej nie. On a oceán si už nerozumeli. Bolo to výstredné? Áno. A čo? Je maliar a maliari majú byť výstrední. Kedysi oceán miloval, tešil sa, že ho vidí každé ráno, každý večer, že vidí všetky jeho

podoby. Málokomu sa podarí pozorovať more za všetkých ročných období, pri všetkých fázach Mesiaca. Lenže teraz už vedel aj to, že oceán je nebezpečný ako spiaca sopka. V pokoji nádherný, ale keď sa mu zachce, dokáže zmiest' celé kráľovstvá. Pred piatimi rokmi takmer zničil aj malé zvláštne kráľovstvo na Ostrove hodín.

Jack veril v silu želaní – prinajmenšom kedysi, Hugo nie, ten nikdy. K úspechu ho dovedla tvrdá práca a šťastie, nič iné.

Dnes večer si však želal, a želal si to z celého srdca, aby Jacka niečo vytrhlo z apatie, aby to niečo prelomilo kúzlo a dalo mu dôvod znova písať. Akýkoľvek dôvod. Láska? Peniaze? Hnev? Nech je tým dôvodom hocičo, len aby sa prestal utápať v hriešne drahom cabernete.

Hugo sa otočil k vode chrbtom, pohľadal si topánky a vyklepal z nich piesok.

Po príchode na ostrov si vravel, že zostane jeden alebo dva mesiace. Neskôr si povedal, že dovedy, kým sa Jack nepostaví na nohy. Prešlo päť rokov a stále tam bol.

Ale už dosť, stačilo. Čas vypršal. Musí odísť. Budúcu jar o tomto čase bude preč. Už nevládal sedieť a bezmocne sledovať, ako jeho priateľ chradne. Jack teraz pripomínal vyblednutý atrament na starom pergamente, ktorý už nikto nedokáže prečítať.

Odídem, rozhodol sa, keď sa vydal na spiatočnú cestu k domu. A vtedy zbadal, že sa v jednom okne rozsvietilo.

Bolo to okno Jackovej továrne na písanie. Tej továrne na písanie, do ktorej už niekoľko rokov chodila len upratovačka... a tá mala dnes voľno.

Svetlo v okne bolo tlmené, zlatisté. Zažatá bola stolová lampa. Takže Jack si po rokoch konečne sadol k písaciemu stolu. Znamená to, že Maestro znova položí pero na papier?

Hugo predpokladal, že svetlo v pracovni vzápätí zhasne, čo by znamenalo, že Jack len hľadal nejaký stratený list alebo zapotrešnú knihu. V pracovni sa však svietilo ďalej.

Hra na želania

Hugo vedel, že veriť v taký zázrak by bolo priveľa, a predsa z celého srdca dúfal a prosil každú hviezdu na nočnej oblohe, aby mu splnila želanie. Dúfal a modlil sa.

Modlil sa za najstarší zázrak v knihe kníh – aby sa mŕtvy vrátil do života.

„Výborne, starký,“ povedal Hugo rozsvietenému oknu v dome na Ostrove hodín. „Už bolo načas.“

Niečo si želaj

V tú noc spala Astrid tvrdo, nič sa jej nesnívalo, no zrazu sa strhla. Čo ju zobudilo? Skočila jej do postele mačka? Nie, Vince Purraldi pochrapkával vo svojom košíku na koberci. Niekedy Astrid zobudil vietor, keď sa zapieral do strechy ich starého domu, ale teraz sa konáre stromov za jej oknom nehýbali. Túto noc nefúkalo. Premkol ju strach, ale vstala z postele a podišla k oknu. Že by naň zatúkal nejaký vták?

Vtom izbu zalialo biele svetlo, tisíckrát silnejšie a jasnejšie ako reflektory auta. Astrid zhíkla. Svetlo vzápätí zmizlo. Toto ju zobudilo? Ten výbuch svetla v izbe? Odkiaľ to prišlo?

Schmatla ďalekohľad zavesený na stĺpiku postele. Klakla si k oknu a s ďalekohľadom pritlačeným k očiam sa zahľadela ponad vodu na miesto, kde ako spiaca korytnačka ležal v chladnom oceáne osamelý ostrov.

Vzápätí ďalší záblesk svetla.

Prišiel z majáka. Z majáka na ostrove.

„Ako je to možné?“ zašepkala. „Ten maják predsa dávno nefunguje!“

Čo to má znamenať?

Odpoveď jej v hlave blikla tak rýchlo ako svetlo v okne.

Meg Shaffer

Po špičkách sa vykradla z izbičky a vkĺzla do dverí oproti. Max, jej deväťročný brat, spal tak tvrdo, že mu na vankúš stekali sliny. Uf. Hnus, títo chalani. Astrid doňho štuchla a potom znova. Musela to zopakovať dvanásťkrát, kým sa jej ho podarilo zobudiť.

„Čo je?“ Otvoril oči a rukávom si utrel uslinenú bradu.

„Max, ide o Maestra.“

Okamžite sa prebral a posadil sa na posteli. „Čo je s ním?“

Usmiala sa do tmy.

„Vrátil sa na Ostrov hodín.“

Z knihy *Dom na Ostrove hodín*.

Prvá časť série *Ostrov hodín*. Jack Masterson, 1990

PRVÁ KAPITOLA

O rok

K EĎ SA O POL tretej rozozvučal školský zvonec, triedu naplnil dupot detských nôh. Lucy si vzala na starosť batohy a škatuľky na obed a Tereza, triedna učiteľka, zvolala:

„Nezabudnite si pobrať batohy, obedové škatuľky a všetky papiere! Ak tu niečo necháte, ja vám to domov neprinesiem. Ani slečna Lucy!“ Niektoré deti ju počúvli, iné nie. Našťastie to bola trieda predškolákov, takže neposlušníkov nebolo veľa.

Niekoľko detí pri odchode Lucy objalo. Tie rýchle cmukance, ako ich nazývali, ju vždy potešili. Lucy pracovala ako asistentka učiteľky – riešila bitky na ihrisku, upratovala po nehodách na nočníku, zaväzovala tisíce šnúrok a utierala tisíce slz – dni boli vyčerpávajúce, povinnosti nemali konca, ale tie rýchle objatia po vyučovaní za to stáli.

Keď sa trieda konečne vyprázdnila, Lucy unavene klesla stoličku. Bola rada, že dnes aspoň nemá dozor v školskom autobuse a môže si pár minút posedieť a odfúknuť si.

Tereza stála a s vrecom na odpadky v ruke hľadela na neporiadok v triede. Všetky okrúhle stolíky boli zahádzané farebnými výkresmi, fľašky s lepidlom zostali otvorené a niektoré boli prevrátané, lep

vytekal. Na dlážke sa povalovali fixky, farebné ceruzky a rozstrapkané stužky.

„Doslova sa vyparili. Hotový exodus,“ vzdychla Tereza a rozhodila rukami. „Puf! A sú preč.“

„A všetko zostalo na nás,“ povedala Lucy. „V čom robíme chybu?“

Zrejme niečo zanedbali, pretože už druhýkrát ten týždeň musela zo spodnej časti stolíkov odtŕhať prilepené žuvačky. „Podáš mi to vrece, nech to tu dám do poriadku?“ Lucy vzala vrece a nahádzala doň žuvačky.

„Určite ti neprekáža, že musíš upratať sama?“ opýtala sa Tereza.

Lucy len mávla rukou. Tereza vyzerala rovnako vyčerpaná ako ona, a ešte ju čakalo zasadnutie školského výboru. Každý, kto si myslí, že učiť je hračka, to zaručene nikdy neskúsil.

„Netráp sa,“ upokojovala ju Lucy. „Christopher mi ochotne pomôže.“

„Túto vekovú kategóriu mám rada, človek ich navedie na kadejaké práce a decká si myslia, že je to hra.“ Tereza si vybrala kabelku zo spodnej zásuvky učiteľského stola. „Keď som našej Rose minule povedala, že kuchyňu umývať nemôže, lebo je to práca pre dospelých, trucovala, kým som jej to nedovolila.“

„Toto znamená byť matkou? Vedieť oblafnúť vlastné deti?“

„Okrem iného,“ prikývla. „Uvidíme sa ráno. Pozdravuj Christophera.“

Tereza odišla a Lucy sa rozhladla po triede. Vyzeralo to tam, akoby miestnosť zasiahlo dúhové tornádo. S vrecom na odpadky obišla stolíky a pozbierala lepkavé papierové jablká, lepkavé papierové pomaranče, lepkavé papierové hrozno a lepkavé papierové citróny.

Keď skončila, ruky mala celé od lepu, na kaki nohavice sa jej prilepili papierové jahody a od dlhého zohýbania nad nízkymi stolíkmi ju rozbolel krk aj chrbát. Potrebovala horúcu sprchu a pohár bieleho vína.

„Lucy, prečo máš vo vlasoch banán?“

Otočila sa. Vo dverách stálo drobné čierovlasé chlapča a upieralo na ňu naširoko otvorené oči. Zdvihla ruku a nahmatala si vo vlasoch kus

papiera. Ešte dobre, že sa za tých pár rokov, čo pracovala ako pomocná učiteľka, naučila ovládať, inak by jej určite vyletel z úst prúd veľmi kreatívnych výrazov.

Mlčky, s maximálnou dôstojnosťou, akej bola schopná, si z vlasov odlepila papierový banán.

„A ty prečo nemáš vo vlasoch banán?“ Snažila sa nemyslieť na to, ako dlho jej tam ten banán trčal. „Všetky super decká nosia vo vlasoch banány.“

Prevrátil orieškovohnedé oči. „Tak asi nie som super.“

Jemne mu prilepila banán na temeno. Chlapec mal tmavé vlasy také rozježené, akoby niekoľko hodín visel dolu hlavou. „Vidíš? Teraz už si.“

Strhol banán, prilepil ho na svoj ošúchaný modrý batoh, prstami si prehrabol vlasy a znova si ich rozstrapatil. Bol to jej milovaný čudáčik. I keď jej bol len trochu. Jedného dňa hádam bude, veľmi by si želala.

„Vidíš? Nie som super decko,“ povedal.

Lucy vytiahla jednu z nízkych stoličiek, posadila sa a druhú prisunula pre Christophera. Sadol si a unavene vzdychol.

„Podľa mňa si. A teraz vyhlasujem lov na ponožky.“ Chytila ho za členky, vyložila si jeho nohy na kolená a začala mu prehľadávať topánky. Robila to ako každý deň, no stále neprišla na to, či sú na vine chlapcove kostnaté členky alebo neuveriteľne šmyklavé ponožky, ktoré mu vždy skĺzli z chodidiel.

„Lucy, ty sa nepočítaš,“ pokrútil hlavou. „Učítelia si musia myslieť, že všetky deti sú super.“

„Áno, ale ja som najsuper učiteľka, takže tieto veci poznám.“ Navlíkla mu ponožky.

„Nie si.“ Spustil nohy na zem a pritisol si modrý batoh k bruchu ako vankúš.

„Nie? Ktorá kolegyňa ma predbehla? Počkám si na ňu na parkovisku.“

„Pani McKeenová. Každý mesiac usporadúva pizza párty. Ale decká vravia, že ty si najkrajšia.“

„Vážne? Vďaka za kompliment,“ usmiala sa, no necítila sa polichotenná. V učiteľskom zbore bola najmladšia, a to bolo asi tak všetko, v ničom inom nevynikala – hnedé vlasy po pleciah, detsky veľké hnedé oči, pre ktoré od nej podchvíľou ktosi pýtal občiansky preukaz, a garderóba, do ktorej roky nepribudlo nič nové. Na nové šaty treba peniaze. „Radšej by som to mala na papier, keď sa budú udeľovať diplomy. Dostali ste niečo na domácu úlohu?“

Lucy vstala a znova sa pustila do upratovania, všetky stolíky a stoličky poumývala saponátom. Dúfala, že Christopherova odpoveď bude záporná. Jeho pestúni sa mu veľmi nevenovali, boli príliš zaneprázdnení, a ona sa mu to snažila vynahradiť.

„Dostali, ale nie veľa.“ Hodil batoh na stôl. Chudáčik, vyzeral taký navený. Pod očami mal kruhy, plecia zvesené. Sedemročné dieťa by nemalo mať oči vyčerpaného detektíva, ktorý pracuje na prípade mimoriadne hroznej vraždy.

Zastala pred ním s fľašou saponátu v ruke. „Kamoš, si v poriadku? Spal si v noci?“

Pokrčil plecami. „Mal som zlé sny.“

Znova si k nemu prisadla, no položil si hlavu na stôl. A tak si aj ona položila hlavu na stôl a pozrela mu do očí. Viečka mal začervenané, akoby celý deň potláčal plač.

„Nechceš mi povedať, čo sa ti snívalo?“ Hlas mala nežný, tichý. Deti, ktorých život nie je ľahký, si zaslúžia nehu.

Tí, ktorí tvrdia, že deti sú odolné a vydržia viac, než si myslíme, zabudli, ako ich všetko zasiahlo, keď ešte sami boli deťmi. Od rán, ktoré Lucy utrážila v detstve, mala dodnes jazvy na srdci.

Christopher zvesil hlavu. „Stále to isté.“

To isté znamenalo vyzváňajúci telefón, chodbu, otvorené dvere, rodičov, ktorí zdanlivo tvrdo spali, ale oči mali dokorán. Keby Lucy mohla preniesť jeho zlé sny do svojho mozgu, urobila by to, aby sa konečne vyspal.

Položila mu ruku na chrbát a pohladkala ho. Plecia mal útle a krehké ako krídla motýľa.

„Aj ja mám zlé sny. Viem, ako sa cítiš. Povedal si to pani Baileyovej?“

„Povedal, ale vraj ju nemám budiť, ak nejde o niečo naliehavé... Kvôli bábätkám.“

„Chápem,“ prikývla, ale nepáčilo sa jej to. Oceňovala, že Christopherova pestúnska rodina sa stará o dve choré deti, ale aj Christopher potreboval starostlivosť. „Povedala som ti, že mi môžeš kedykoľvek zavolať, ak nebudeš môcť spať, a myslela som to vážne. Budem ti čítať po telefóne.“

„Chcel by som, ale...“

„Chápem.“ Christopher mal z telefónov hrôzu, ale kto by mu to mal za zlé? „Vieš čo? Pohľadám svoj starý diktafón, nahrám ti rozprávku, a keď nabudúce nebudeš vedieť zaspať, môžeš si ju pustiť.“

Usmial sa. Bol to nepatrný úsmev, ale tie najlepšie veci vždy prichádzajú v tých najmenších baleniach.

„Nechcel by si si trocha zdriemnuť? Donesiem ti karimatku.“

„Nie.“

„Budeš si čítať?“

Pokrčil plecami.

„Ale mohol by si mi pomôcť...“ Odmlčala sa, snažila sa vymyslieť niečo, čím by ho odpútala od zlých snov. „Pomôžeš mi zabalit' darček?“

Spozornel a narovnal sa. „Predala si šál?“

„Za tridsať dolárov,“ prikývla. „Priadza ma stála šesť. Rýchlo vypočítaj, koľko som zarobila.“

„Hm... dvadsaťdva? Nie! Štyri! Dvadsaťštyri.“

„Výborne.“

„A ukážeš mi ho?“

„Počkaj, hneď ho donesiem. Spolu ho zabalíme a napíšeme list.“

Lucy išla k stolu, kam si s Terezou každý deň odkladali kabelky a kľúče. V igelitovom vrecku bol Lucin najnovší výtvar – šál upletený z mäkkej ružovej a krémovej priadze. Vzala ho a prehodila si ho okolo pliec ako boa z peria.

„No? Čo naň hovoríš? Páči sa ti?“

„Pre baby,“ zamyslene potriasol hlavou.

„Uplietlo ho dievča a kúpilo si ho dievča,“ odvetila. „A mimochodom, musím ťa upozorniť, že v devätnástom storočí sa ružová považovala za chlapčenskú farbu a modrá za dievčenskú.“

„Čo? To je divné.“

Ukázala naňho prstom. „Ty si divný.“

„Aj ty,“ odvetil.

Rozosmial sa, keď ho koncom šálu zľahka švacla po hlave.

„Dones náš listový papier,“ povedala. „Musíme napísať poďakovanie.“

Christopher sa rozbehol ku skrini s pomôckami. Tú skriňu miloval, boli v nej balíky výkresov, farebného papiera, stužky, trblietky, fixky, perá a farbičky, halloweenske dekorácie. A aj súpravy listového papiera, ktoré škole darovala mama jedného z minuloročných predškolákov – majiteľka miestneho obchodu s kancelárskymi potrebami. Lucy si pre svoju „firmu“ vyhradila nebesky modrý papier s bielymi obláčikmi.

„Môžem to napísať, kým to budeš baliť,“ navrhol Christopher, keď s papierom v ruke pribehol späť k stolu.

„Ten list chceš napísať úplne sám?“ opýtala sa a opatrne prešla po šále kefkou proti žmolkom. Cez internet predala jeden alebo dva šály týždenne. Väčšine ľudí tých tridsať či štyridsať dolárov nestálo za námahu s pletením šálu s komplikovaným vzorom, na ktorý bolo treba štyri ihlice, no pre Lucy mal cenu každý jeden cent.

„Precvičoval som si písmená. Včera večer som popísal celú stranu.“

„Komu si písal?“ Úhľadne poskladala šál a začala ho baliť do bieleho hodvábného papiera.

Hra na želania

„Nikomu,“ povedal.

„Kto je ten nikto? Nový kamarát?“

„Nikomu som nepísal,“ zopakoval.

Netlačila naňho. „Dobre.“ Domyslela si, komu písal. Už viac ráz ho pristihla, že píše svojim rodičom.

Chýbaš mi, mami. Veľmi by som chcel,
aby si dnes bola na školskom pikniku. Bolo tam veľa mamičiek.

Ocko, dnes som dostal za domácu úlohu hviezdičku.

Krátke listy. Srdcervúce odkazy. Pokúšala sa s ním o tom rozprávať, ale nikdy sa nepriznal, že písal rodičom. Hanbil sa. Vedel, že mama s otcom sú mŕtvi, a asi si myslel, že by sa mu ostatné deti smiali, keby vedeli, že sa občas s rodičmi rozpráva.

Pripravil si na stôl papier s obličkami a vytiahol ceruzku.

„Ako sa volá pani, čo kúpila ten šál?“ Bol bystrý, pohotovo vedel zmeniť tému.

„Carrie Washburnová. Býva v Detroite v štáte Michigan.“

„Kde to je?“

Lucy prešla k mape Spojených štátov zavesenej na stene. Modrá hviezdička označovala miesto, kde sa nachádzali – základná škola v Redwood Valley, Kalifornia. Ďobla prstom do hviezdičky, potom ním prešla cez polovicu mapy a zastavila sa pri Erijskom jazere.

„Páni! To je riadna diaľka.“

„No, pešo by som tam ísť nechcela,“ zasmiala sa. „V Detroite bývajú veľmi studené zimy. Tam sa oplatí mať veľa šálov.“

„Viem, kde býva Maestro.“

„Kto?“ opýtala sa. Zvláštne myšlienkové pochody detí ju neprestávali udivovať.

„Maestro z našich kníh.“

„Aha, už viem. Ty asi myslíš Jacka Mastersona, však? Toho, čo tie knihy napísal.“

„Nie, myslím Maestra. Toho, čo žije na Ostrove hodín.“

Lucy nevedela, čo na to povedať. Christopher mal len sedem rokov, neponáhľala sa mu vysvetliť, že jeho obľúbené postavy z kníh a filmov nie sú skutočné. V súčasnosti nemal v čo veriť, tak prečo ho nenechať, nech si myslí, že Maestro z kníh o Ostrove hodín je skutočný a plní želania skutočných detí?

„Ako vieš, kde býva?“

„Ukázala mi to naša učiteľka. Chceš ten ostrov vidieť?“

„Jasné, Magalhães.“

„Čo?“

„Magalhães bol slávny moreplavec. Jeho život sa skončil na Filipínach, zabili ho tam. Asi si to zaslúžil, ale to je vedľajšie. Kde je Ostrov hodín?“

Vyskočil a ukázal na pravý horný roh mapy. „Tam,“ povedal a Lucy s prekvapením zistila, že trafil úplne presne. Končekom prsta sa dotkol kúska vody tesne pri pobrežnom meste Portland v štáte Maine.

„Výborne,“ pochválila ho.

„Naozaj je to Ostrov hodín?“ So zvrasteným čelom sa zahľadel na mapu. „Je tam aj vlak a jednorožce?“

„Ako v tých knihách? Počula som, že je to tam úžasné. Vedel si, že niektorí ľudia si myslia, že Maestro a Jack Masterson sú jedna a tá istá osoba?“

„Ale voľakedy si spomenula, že si sa s ním stretla.“

„Stretla som sa s Jackom Mastersonom. Už dávno. Podpísal mi knihu.“

„A nebol to Maestro, však?“

Dofrasa, zahnal ju do úzkych. Maestro sa ustavične skrýval v tieni, zahaľoval ho ako plášť neviditeľnosti a držal sa ho všade, kam sa pohol.

„Nie, keď som ho stretla, nevyzeral ako Maestro.“

„Vidíš?“ zvolal víťazoslávne. Nič neurobí decku väčšiu radosť, ako keď dospelému dokáže, že nemal pravdu.

„Uznávam, moja chyba.“

Christopher prstom nakreslil čiaru od Ostrova hodín po Redwood v Kalifornii. „Fakt je to strašne ďaleko,“ zamyslene zvrátil čelo.

Maine leží na opačnom konci krajiny, je to najväčšia vzdialenosť, akú človek môže prejsť z Kalifornie a byť stále v Spojených štátoch, čo bol presne ten dôvod, prečo sa Lucy presťahovala z Mainu práve do Kalifornie.

„Áno, je to ďaleko. Ísť sa tam dá iba lietadlom.“

„A môžu tam aj deti?“

Usmiala sa. „Na Ostrov hodín? Môžu, ale bez pozvania by tam chodiť nemali. Ostrov je súkromný a Maestro ho vlastní celý, akoby to bol jeho dom. Bolo by neslušné ukázať sa tam bez pozvania.“

„V tých knihách to deti robia stále.“

„To je pravda, ale aj tak radšej počkajme, kým nás pozve.“ Žmurkla naňho.

O deťoch, ktoré sa na ostrove zjavili bez pozvania, Lucy vedela svoje, ale nemienila mu to povedať. Možno keď bude starší.

Spustil ruku z mapy a pozrel na ňu. „Prečo už nepíše knihy?“

„To keby som vedela,“ vzdychla a začala baliť šál do papiera. „Keď som mala toľko rokov čo ty, vychádzali štyri za rok, niekedy dokonca päť. Každú som prečítala hneď v ten deň, ako vyšla. A potom ešte aspoň desaťkrát.“

„Mala si šťastie...“ povedal zamyslene. Knihy o Ostrove hodín neboli veľmi dlhé, každá mala maximálne stopäťdesiat strán a dokopy ich bolo šesťdesiatpäť. Christopher by za šesť mesiacov prečítal všetky, keby mu ich nedávala po častiach, každý týždeň jednu. A keď pred niekoľkými týždňami dočítali celú sériu, začali od prvej knihy nanovo.

„Nezabudni na list pre našu zákazníčku,“ žmurkla naňho.

„Aha... no jasné. Ako sa píše Carrie?“ opýtal sa s ceruzkou nad papierom.

„Hláskuj.“

„K-A-“

„Nie K. Píše sa to s C,“ opravila ho.

„Carrie sa začína na C? Aha, takže sa píše C a vyslovuje sa K.“

„Nie vždy. V tvojom mene nie, Christopher.“ Brnkla ho po nose.

Zazrel na ňu, nemal to rád. „Do našej triedy chodí Kari,“ vysvetlil, akoby Lucy nebola taká bystrá, ako vyzerala. „A jej meno sa píše s K.“

„Mená sa dajú písať rôznymi spôsobmi. Táto Carrie sa píše s C, dvoma R a na konci je I-E.“

„Dve R?“

„Dve.“

„Prečo?“ začudoval sa.

„Prečo má dve R? Neviem. Asi sa jej jedno máliło.“

Christopher detsky okrúhlym písmom starostlivo napísal *Drahá Carrie* a dával pozor, aby tam dal dve r.

„V pravopise aj v písaní si sa výrazne zlepšili.“

„Trénoval som.“

„Vidieť to.“

Lucy do každého balíka prikladala kartičku s poďakovaním za kúpu ručne pleteného šálu od firmy Hartová & Lamb. Nešlo o skutočnú firmu, bolo to len logo, pod ktorým predávala šály na internete, ale Christophera nadchlo, že je „viceprezident“.

„Čo mám napísať?“

„Niečo pekné, napríklad... Ďakujeme, že ste si kúpili náš šál. Dúfame, že sa vám bude páčiť.“

„Dúfame, že vás udrží v teple?“ navrhol Christopher.

„To je dobré. Napíš to.“

„Aj keď je to len vyčakaná paráda pre baby?“

„To nepíš.“

Christopher sa zasmial a znova začal písať. Rozosmiať ho bolo lepšie ako vyhrať v lotérii, hoci keby vyhrala v lotérii, mala by oveľa viac času rozosmievať ho. Pri písaní mu nakúkala ponad plece. Naozaj sa zlepšil. Pred niekoľkými mesiacmi urobil chybu v každom druhom slove, teraz pokazil len každé štvrté alebo piate. Zlepšil sa aj v čítaní a v matematike. Minulý rok, keď ho podchvíľou presúvali z jedného detského domova do druhého, to s ním vyzeralo oveľa horšie. Teraz mal stabilné bývanie, skvelých terapeutov a Lucy ho každý pracovný deň po škole doučovala. Prospech sa mu výrazne zlepšil, známky mal vynikajúce. Ešte keby vedela vyriešiť problém s jeho nočnými morami a hrôzou z vyzvňajúcich telefónov!

Vedela, čo chlapec potrebuje, a presne to preňho chcela – matku. Nie pestúnku s dvoma chorými deťmi, ktoré si vyžadovali jej pozornosť každú minútu dňa. Potreboval mamu a tou mamou chcela byť ona.

„Lucy, koľko máš v tom fonde peňazí?“ spýtal sa, keď sa na konci listu krasopisne podpísal.

„Dvetisíc dvesto dolárov... Dva-dva-nula-nula.“

„Páni...“ vyvalil na ňu oči. „To si zarobila na tých šáloch?“

„Takmer.“ Peniaze boli za šály a za stráženie detí, ak sa jej nejaké naskytlo. Každý deň uvažovala, že sa vráti k práci čašníčky, ale to by znamenalo, že stratí šancu vídať sa s Christopherom a on ju potreboval viac ako ona peniaze.

„Ako dlho ti to trvalo?“

„Dva roky.“

„Koľko ešte potrebuješ?“

„Hm... trochu.“

„Koľko?“

Lucy zaváhala.

„Takých dvetisíc. Možno o niečo viac.“

Christopher pretiahol tvár. V matematike bol na vlastnú škodu až príliš dobrý.

„Takže ďalšie dva roky,“ povedal. „To už budem mať deväť.“

„Možno to stihnem skôr. Ktovie?“

Christopher zosmutnel a položil hlavu na list, ktorý napísal Carrie do Detroitu. Lucy k nemu podišla, zdvihla ho zo stoličky a posadila si ho na kolená. Objal ju okolo krku.

„Dokážeme to,“ zašepkala a pevne ho objala. Podľa toho, ako sa veci vyvíjali, uplynú dva roky, kým sa bude môcť stať jeho náhradnou matkou. Prinajmenšom dva roky.

„Dokážeme to,“ zopakovala a pohojdala ho. „Pracujem na tom každý deň. A keď sa nám to podarí, už budeme navždy spolu. Budeš mať vlastnú izbu s loďami namaľovanými na stene.“

„Aj žraloky?“

„Žraloky budú všade. Žraloky na vankúšoch. Žraloky na prikrývkach. Žraloky jazdiace na člnoch. A možno aj sprchový záves so žralokmi. A každé ráno budeme mať na raňajky palacinky, nie studené cereálie.“

„Aj vafle?“

„Vafle s maslom, so sirupom a šľahačkou a s banánmi. Ozajstnými banánmi. Nie papierovými. Pozdáva sa ti to?“

„Znie to super.“

„Čo si ešte zaželáme?“ Toto bola ich obľúbená hra – hra na želania. Želali si peniaze, aby si Lucy mohla kúpiť auto. Želali si dvojizbový byt, kde by mali každý vlastnú izbu.

„Novú knihu o Ostrove hodín!“ zvolal.

„Dobrý nápad. Zdá sa, že pán Masterson zavesil písanie na kliniec, ale človek nikdy nevie. Možno nás prekvapí.“

„Budeš mi čítať každý večer, keď budem bývať s tebou?“

„Každý večer,“ povedala. „Nedokážeš ma zastaviť. Môžeš si dať ruky na uši a kričať: ‚Nič nepočujem, Lucy,‘ ale ja budem čítať ďalej.“

Hra na želania

„To je bláznivé.“

„Viem. Ale ja som už taká. Máš ešte nejaké želanie?“

„Záleží na tom?“

„Na čom? Na tom, čo si želáme? Pravdaže záleží.“ Trochu sa odtiahla, aby mu mohla pozrieť do očí. „Na želaniach vždy záleží.“

„Nikdy sa nespĺnia,“ vzdychol.

„Pamätáš si, čo pán Masterson hovorí v knihách? *Želania sa splnia len...*“

„... odvážnym deťom, ktoré si neprestávajú ničो želať, aj keď sa zdá, že ich nikto nepočúva, pretože napokon sa vždy nájde niekto, kto ich vypočuje,“ dokončil citát.

„Správne,“ prikývla. Udivovalo ju, že si tak detailne pamätá veci, ktoré čítal. Akoby mal namiesto mozgu malú špongiu, preto sa mu do hlavy snažila naliať čo najviac dobrých vecí – príbehy, hádanky, lode a žraloky a lásku. „Na to, aby sme si stále ničो želali a nevzdávali sa, musíme mať dostatok odvahy.“

„Ale ja nie som odvážny, Lucy, strašne sa bojím telefónov.“ Na očiach mu bolo vidieť, že je zo seba sklamaný. Ten pohľad neznášala.

„Tým sa netráp,“ povedala a znova ho pohojdala. „Nepotrúva dlho a dostaneš sa z toho. Aj mnohí dospelí sa zľáknú, keď zazvoní telefón.“

Oprel si hlavu o jej plece.

Tuho ho objala. „Pokračuj. Ešte jedno želanie a potom sa pustíme do domácej úlohy.“

„Hm... Želám si, aby sa ochladilo.“

„Chceš, aby bolo zima? Prečo, prosím ťa?“

„Aby si predala čo najviac šálov.“